

Autobusový zájezd do Česko-saského Švýcarska

29. září jsme brzy ráno vyrazili autobusem na podzimní dvoudenní zájezd. Cílem bylo Česko-saské Švýcarsko. Mlhavá cesta přes Hřensko do Německa proběhla bez zádrhelů, později už se začalo dokonce objevovat sluníčko, které nás potom doprovázelo po oba dva dny.

Poznávání národního parku Saské Švýcarsko jsme zahájili jízdou historickou tramvají, která má trať klikatou kamennou soutěskou, je v provozu od r. 1888 a končí u Lichtenheiner Wasserfall - vodopádu, kde jsme se vyfotili a autobusem pokračovali do lázeňského městečka Bad Schandau. Tam jsme krásným výtahem vyjeli na vyhlídku nad městem a nad údolím Labe, rozhled opravdu stál za to. Poté jsme prošli krásnou kolonádu termálních lázní Toskana na břehu Labe, kde už se stromy v parku kolem hotelů začínaly barvit pestrými podzimními barvami.

Dalším cílem výletu byla rozsáhlá pevnost Königstein. Historie pevnosti začíná ve 12. století. První písemná zpráva se našla na dekretu krále Václava I. z roku 1233, kde se píše o purkrabím hradu Gebhardu vom Stein. České království ve středověku vlastnilo toto místo a Hornolužická hraniční listina potvrzená Václavem I. přesně vymezuje hranice mezi Děčínským územím, Míšeňskou nížinou a slovanskou Horní Lužicí. Na konci dubna 1459 ustanovila smlouva z Chebu česko-saskou hranici a hraničním přechodem se stal Königstein. Posléze byla pevnost využívána jako vojenské sídlo kurfiřtů. Během let stavebních úprav vznikla například Stará kasárna, Střelecký obranný objekt, Vstupní budova s bránou, Stará zbrojnice, Dělostřelecké baterie Jana Jiřího a Friedrichsburg. Stavební ruch neustával ani v následujících letech. Rok 1631 byl rokem vzniku Janova sálu (později Nové zbrojnice), dále se proviantní sklad změnil na kasárna a proviant se skladoval v Magdalenině hradu, který byl pro tento účel přestavěn, vznikla Klenotnice (úschovna státních rezerv a tajných archivů). Poslední rozsáhlejší úprava z let 1870 – 1895 zahrnovala dělostřelecká stanoviště po celém obvodu pevnosti. Pevnost Königstein sloužila od roku 1591 do r. 1922 jako vězení. Po skončení druhé světové války využívala pevnost Rudá armáda jako lazaret a v letech 1949 – 1955 zde byl Ústav k převýchově odsouzené mládeže a jiných mladistvých bez patřičného respektu k socialistické společnosti. Od roku 1955 funguje pevnost pro turistické účely jako vojenský skanzen a dnes zde sídlí pobočka Vojenského historického muzea Bundeswehru Drážďany. Výtahem jsme vyjeli mezi hradby, které po obvodu měří 2,2 km, a po celou dobu procházky pevností jsme se nepřestávali divit a obdivovat tomuto rozsáhlému dílu (objektů je tam tolik, že ani vyjmenovat je tady není možné). Z pevnosti se nám otevřely široké výhledy na Labské pískovce.

Poté měl pro nás náš průvodce Jirka Sommer překvapení – návštěvu krásného pískovcového útvaru a vyhlídkové plošiny Bastei (Bašta). Zde se také nachází unikátní kamenný most Basteibrücke, který je dlouhý 76 metrů, překlenuje hlubokou propast Mardertelle (Kuní jáma) a spojuje Bastei a skalní hrad Neurathen. Vznik mostu se datuje do roku 1851 a jednalo se tehdy o vůbec první evropskou stavbu pro turisty. Z něho jsou opět krásné výhledy na okolní stolové hory a údolí Labe.

Večer už jsme byli ze všech krásných zážitků celého dne unaveni a rádi jsme přivítali příjezd do hotelu Lípa ve Vysoké Lípě u Jetřichovic. Ubytovali jsme se v jednoduchých pokojích a ocenili jsme výbornou večeři, rychlou obsluhu a příjemné posezení po náročném dni. Těšili jsme se na zážitky z druhého dne, kdy jsme chtěli vidět českou stranu tohoto skalnatého kraje.

Teprve ráno za světla a po dobré snídani jsme ocenili krásné místo, kde je umístěn hotel Lípa, a trochu zamlžený výhled do okolí nás naladil na další část zájezdu.

Autobus nás odvezl na Mezní louku, odkud jsme se vydali na dlouhý pochod k Pravčické bráně. Šli jsme krásným listnatým lesem po celkem pohodlné cestě, odkud se opět mezi stromy otevírala krásná „panoramata“. Později vedla cesta do kopce po pískovcových skalních cestách a pro některé z nás byla náročnější, ale každou chvíli se objevovaly jako odměna jiné pohledy do krásného okolí. Ovšem cílová odměna byla nejúchvatnější – Pravčická brána (skalní oblouk z pískovce – největší přirozená skalní brána u nás) se zámečkem Sokolí hnízdo se nad námi tyčila a sluníčko probleskovalo jejím vysokým obloukem. Z vyhlídek kolem byl překrásný pohled na skalní útvary i do širokého okolí. Nemohli jsme se vynadívat, mnozí z nás tady vzpomínali na doby školních výletů, kdy jsme tu většinou byli naposled. Nahoře jsme si chvíli odpočinuli, občerstvili se, ošetřili odřeniny a vydali se na zpáteční cestu kopcem dolů k autobusu, kde už nás netrpělivě očekávali. Zasloužený oběd jsme měli zajištěn opět v Lípě.

Na odpolední program jsme se rozdělili na dvě skupiny. Ti zdatnější se vydali z Mezní louky pěšky k přístavišti a plavili se Divokou soutěskou, prošli podél Kamenice a nastoupili na další pramici k plavbě Tichou (Edmundovou) soutěskou. My „slabší“ jsme dojeli autobusem do Hřenska a teprve odtud jsme se vydali pěšky romantickou přírodou proti proudu říčky Kamenice k Edmundově soutěsce, kterou jsme s šikovným převozníkem ohánějícím se bidlem propluli tam i zpět, poslechli si jeho veselý výklad o historii soutěsek a zajímavé názvy některých skalních věží kolem, abychom se pak v Hřensku sešli s první skupinou (všichni zmrzlí a hladoví – kde jinde než v hospůdce). Pak už jsme jen vyhlíželi autobus, který nás bezpečně dovezl až do Prahy.

Na plánovanou zastávku v Děčíně už nedošlo, ale zážitků bylo tolik, že toho nikdo nelitoval.